

unge. Men det har hr. Søren Krarup jo meget imod.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Når vi begynder at snakke om dette, kan man ikke undgå på en eller anden måde at blive personligt og følelsesmæssigt berørt af diskussionen. For mange af de her forældre, som står i den situation, er valget nemlig, om det er et eller to børn, de kan sende af sted, når de ser på de midler, der er til rådighed.

Kigger man på de lande, som hr. Søren Krarup selv anfører, at børnene kommer fra, f.eks. Afghanistan, kan de børn ikke reddes ved at blive sendt til de omgivne lande, for vi ved, hvordan tingene er i Iran og i dele af Pakistan. Vi ved, hvordan tingene er i de lande, der grænser op til Afghanistan, og som jo modtager hovedparten af flygtningene, også børnene fra Afghanistan. Vi ved, at hvis vi snakker om børn fra Sri Lanka, vil de børn, hvis de lander i Indien, blive forfulgt, fordi dele af Indien og Sri Lanka ligger i krig med hinanden.

Jeg ved simpelt hen ikke, hvorfor hr. Søren Krarup har et så snævert verdensbillede, et så snævert menneskesyn som det, hr. Søren Krarup herfra giver udtryk for. Er det ikke muligt at finde mennesket frem en gang imellem?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må endnu en gang undre mig. Nu er jeg bekendt med, at hr. Søren Krarup selv har børn. Og jeg har svært ved at forstå det menneskesyn. Det at have børn er nemlig, at vi som forældre elsker vores børn – betingelsesløst. Det er det vigtige, at det er betingelsesløst, vi elsker vores børn. Jeg synes, at det var en meget, meget god beskrivelse, hr. Kamal Qureshi kom med, med »Estonia«. Det viser jo netop, at det er betingelsesløs kærlighed, når det handler om vores børn.

Så siger hr. Søren Krarup, at det her handler om, at det er misbrug, og at man kan sende dem til Danmark, som er et slaraffenland. Ja, hvad er det lige, de forældre gerne vil? Det er at sikre børnene den bedst mulige fremtid.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu skal jeg ikke blande mig i de bibelgymnastiske øvelser. Det har jeg overhovedet ikke forudsætning for.

Kl. 15.35

Jeg vil bare bede hr. Søren Krarup bekræfte, at der i det lovforslag, vi behandler i dag, står, at langt hovedparten af de uledsagede, mindreårige asylansøgere, der registreres i Danmark, er drenge i alderen 15-17 år.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg sige, at jeg føler mig egentlig stående i et missionshus, hvor den ene efter den anden stiller sig op for at bevidne sit åh, så fromme sindelag. Og jeg føler den samme kvalme, som når jeg har været i missionshuse og har oplevet den slags.

Den, der stiller sig op og praler af sin egen kærlighed, er den, der har den normalt mest hårdkogte holdning til andre mennesker. Det er det, man i biblen, og hr. Søren Søndergaard vil gerne høre om biblen, møder i lignelsen om fari-sæeren og tolderen, hvor farisæeren står og praler af sin egen godhed. Det er jo just, hvad vi oplever.

Jeg må indrømme, at jeg føler mig skidt tilpas ved at være i denne missionshuslugt, og jeg vil sige, at hele den opfattelse af menneskelivet efter min mening er ganske falsk. For det, sagen drejer sig om, er, at man virkelig er hjemme dér, hvor mennesket er, og det vil sige den, der er éns nærmeste, éns næste, og det er det barn, som man selvfølgelig er bundet til.

Det er klart, at der kan være situationer, hvor børn kan komme alene til Danmark, men det er undtagelser, og jeg vil i hvert tilfælde sige, at det, at forældrene sender dem herop fra disse fjerne lande, er ensbetydende med, at de opgiver noget af det, der er det helt afgørende i forældrekærligheden, nemlig at være sammen med deres børn for at kunne beskytte dem.

Der hører selvfølgelig til denne verdens vilkår også det, at der kan være krig og utryghed i et land, og det er der formodentlig i Sri Lanka, det er der i Irak og andre steder. Men det, at man sender børnene herop, på trods af at der dog er til at være også for børn, kan ofte implicere, hvilket jeg har peget på, at der er tale om et ganske bevidst misbrug af børnene for netop via familiesammenføring at kunne komme ind i slaraffenlandet.

Jeg benægter ikke, at der kan være reelle tilfælde, hvor børnene kommer her, fordi der virkelig er nød på færde, er alvor i det. Men jeg vil sige som helhed, at det at sende sine børn fra disse fjerne lande til det fjerne Danmark er et